

nud Jaagup mite näha. Tema süda ega tussus valjuste. Tema pea oli tusine palow fui ta jälle salaja oma lambri afnast siisse ronis. Kaua aega tema ei sanud magada. Viimaks tipus ometi tukumine peale ja tema nägi une-nägu. Aga mis hirmjad une-nägu! Tema oli raha-forjajat öratapnud ja tema läest raha riisunud, aga — ei ükski inimene ei hoolinud seist — ja tema oli ritas mees! Nitas! hüüdis tema rõõmsaste ja ärtas unest. Mite sugugi kohkumist ega hirmu ei tulnud tema peale. Tema oli juba faua aega niisugus mõteid oma südames liigutanud, sellepärast ei teinud une-nägu temale ühtegi waewa!

Sest aast rääkis tema veel vähem fui enne teistega, aga oma tööd tegi tema truiste. Kolm õpimise aastat olid viimaks fa otja lõpenud. „Nüüd lähen siit ära; nüüd olen lahti,” mõtles tema südames õisates. Aga temal ei olnud mite enam, fui kaks wana paigatud särki ja väga waesed riided.

„Nenda ei või sina mite vööra inimeste juure minna,” ütles meister ja täemees tema vastu. „Nende rietega ei võtta ükski meister sind tööse. Kas tead, mis nõu mina annan. Sina pead muidugi rae kotta minema, oma paesi väljawötma, siis mina lähän sinuga ühes ja palun, et sulle waeste rahast järgi ja rieta tarvis raha saab antud.” — Nenda nemad siis fa tegid. Rae peawakem tutsus vihast, viimaks aga lubas raha anda, ööldes:

„seda ma teen üksnes sellepärast, et minu ploomipuud võivad rahul seista!”

Jaagup ei lausund sõna, aga tema waatas tulse vihaga tema peale. Tema sai särki ja riided fätte ja teisel homikul warakult oli Jaagup jo linast äraläinud. Kui aga rae-wanem homikul oma aeda läks, siis leidis, et kaks föigelallimat ploomipuud maapinnast saega olid läbisaetud! — See ep ole keslegi teise tö, fui Jaagup Wasari tö, ütles fohtu wanem. Ja temal oli õigus, sest seda oli tige pois kiustusel teinud.

Kohre said soldatid ratsa väljaläkitatud, teda otsimas, aga öhtul tulid sõnumetega tagasi, et teda ei olnud kusagi leidnud. Se ep olnud mite imets panna, sest Jaagup oli senna paessu metsa läinud, mis linna ja ligema küla wahel, ja mis temal oma terjamise põlwest veel väga tutaw oli. Senna tema oli ühe farapiku rägadiluse omale aset valmistanud. Leiba ja leiva förwast oli tema enesele selle rahoga muretsenud, mis ta omale selmi viisi torjanud. Wana metsawaht’ oli just haige, ilmad ilusad, sellepärast jää tema mitu päeva senna paika ja oli rõõmus et tema jälle võis wana kallist metsa elu elada. Se oli Mihtsi nädalas. Ühel päewal pärast lõunat nägi Jaagup, et wana raha-forjaja metsast läbi, küla poolse läks. Öhtul tuli wana mees jälle tagasi, tutaw nahka tass kaela ümber. Metsa varjus jää tema natusele, fui puhlamises